

PITANJE DANA

Hrvatski umjetnik bez bijelog šešira na glavi? Apsolutno nemoguće!

Piše Miljenko Jergović

Gledamo trojicu naših umjetnika kako pred izložbu u Tel Avivu poziraju za novine u domovini. Slikari su to različiti poetika, ali zajedničko im je da imaju jednake bijele šešire na glavama, kao da su ih kupili u istoj robnoj kući, kao da se njihovo fotografiranje treba doživjeti kao konceptualni čin ili kao da su naprosto poslušali savjete meteorologa za sezonu paklenskih vrućina.



PANAMA ŠEŠIRI Bijeli šeširi cehovski su znak umjetnika

U posljednjih stotinjak godina sve se promijenilo, kako u životu tako i u umjetnosti, ali su ostali šeširi na glavama umjetnika. Ljeti mogu biti obični slamnati ili bijeli panama šeširi, koji su, posve subjektivno govoreći, među najljepšim i istovremeno najmuškijim komadima odjeće. Još uvijek se mogu naći i oni tvrdi šeširi od bijele ljetne tkanine, kakve su po Brijunima nosili Tito i Krleža. Na glavi običnoga čovje-

ka šešir je samo šešir, ali na glavi umjetnika i na glavi političara koji poželi biti blizak umjetnicima, šešir je cehovski znak. To kako nekome umjetniku pristaje šešir ne ovisi od oblika glave, veličine nosa ili boji očiju, nego od toga koliko je taj doista umjetnik. Pamtimmo tako ošeširenu glavu Ede Murtića, pa nam se učini kako je nakon njegovoga odlaska trebalo učiniti ono što je običaj u NBA ligi, kada se opraštaju veliki košarkaši. Kao što se umirovi dres s njihovim brojem, tako se u Hrvatskoj, u spomen na Murtića, mogao umiroviti bijeli ljetni šešir na glavi umjetnika. To se nipošto ne bi odnosilo na glave bez umjetničkih pretenzija. Njihovi šeširi uvijek imaju pravo građanstva. Ali može li umjetnik, nakon stotinjak godina uniformiranja lubanje, igdje poći bez šešira? Naravno da bi mogao, ali kako bi ga onda prepoznali? U biti, umjetnik ima isti problem s glavom kao manekenka s nogama. Kao što ona neće pokrivati noge dugom suknjom, tako ni on neće samo tako otkrivati svoju glavu. Ali oprezno s tim, moje dame i gospodo, jer loše pogodeni znakovi otkrivaju svu bijedu označenoga. Malo je toga pod kapom nebeskom toliko jadno poput antitalenata pod šeširima. Takve gore denuncira njihovo šeširstvo, nego sve njihove izložbe, knjige ili filmovi.

EKSKLUZIVNO Jutarnji prvi u Hrvatskoj objavljuje fotografije koje



FUZOKU BAROVI

Podzemni svijet fetiš seksa u kojem nijedna želja nije previše

Piše Dragan Petric
izvršni urednik Buga
Snimila Joan Sinclair

Lažne klinike s operacijskim salama i odjelima za intenzivnu njegu opremljenima posve jednako kao i one prave, nevjerojatno autentične replike vagona gradske podzemne željeznice ili putničkih kabina ekonomske i poslovne klase zrakoplova, ali i ambijenti iz nestavnog života poput "ureda za seksualno zlostavljanje" ili "kupaonica za mladenke", tek su mali djelić ponude takozvanog fuzokua, japanskog seksualnog podzemlja sačinjenog od šarolikog spektra klubova u kojima se à la carte ostvaruju scenariji iz najneobičnijih seksualnih maštarija.

Kao što valjda svaki veći grad na svijetu naprosto mora imati "crvenu četvrt", koja kao javna tajna postaje i opstaje dijelom uobičajene servise gradske infrastrukture, tako su i najveći gradovi Japana svoju ponudu pružanja tjelesnih užitaka počeli nuditi još u počecima urbanizacije, u kvartovima koji su "van ruke", a opet na dovoljno frekventnoj poziciji da ih lako uspije pronaći i onaj tko je u tom gradu tek u prolazu.

Najbizarniji seks-shop

U tokijskoj četvrti Kabukicho, međutim, najstariji je zanat na svijetu - tipično za ovu zemlju - mutirao u nešto potpuno ne-standardno, pretvorivši ga u najveći, ali i najbizarniji seks-shop na svijetu.

U Kabukichu danas funkcionira preko pet tisuća seksualnih klubova među kojima je teško

Japanci se u ovim klubovima opuštaju poslije napornog dana. Elitni barovi u kojima se sushi poslužuje na golim ženskim tijelima postali su uobičajene lokacije za čašćenje poslovnih partnera

pronaći dva koji imaju makar sličnu ponudu usluga. Jednako je teško pronaći i klasični stripz-bar u kojem bi se blago erotizirana zabava nudila na predvidljiv način, dostupan bilo gdje u svijetu.

Na japanskom seksualnom jelovniku, naime, uvjerljivo dominiraju fetiši, vrlo specifični, kakvima su stanovnici najmodernije civilizacije na svijetu skloni s neuobičajenom natprosječnošću.

Seksualna moda u Kabukichu brzo se mijenja, odlazi i dolazi, prilagođavajući se potrebama klijenata. Opstati nije lako, a najbolje zarađuju klubovi koji nude iznimno specijalizirane usluge, unaprijed precizno i detaljno definirane. S obzirom na

u korzet dok ona sjedi za šankom, uređuje nokte i verbalno ga ponižava, klijent je, primjerice, spreman izdvojiti i po 500 dolara. Za dvostruko više novca ona će se tijekom seanse i pomokriti, a za dvije tisuće dolara čizme će klijent na kraju smjeti i zadržati.

Ured za 'kaznjavanje' tajnice

Nešto jeftinije svoje usluge nude klubovi s tradicionalnijom ponudom fetišističkih usluga. Zarade su manje, ali se zbog veće potražnje program u takvim klubovima kudikamo rjeđe mijenja.

Tipičan klub takve provenijencije nudi kombinaciju ambijentalnog oponašanja stvarnosti (bolnice, škole, željeznice, ure-

legalno je, pa će u takvim klubovima "glumice" uz odigravanje role koja im je određena, eventualno međusobno jedna s drugom ostvariti blaži erotski kontakt, što će klijent - uz pristojnu napojnicu - smjeti fotografirati mobitelom. Za još pristojniju će napojnicu smjeti i masturbirati, a tek ako ponudavica usluge to sama predloži, moći će za još veću napojnicu s njom ostvariti i seksualni odnos. Time se, tobože, zaobilazi zakonska definicija prostitucije jer je do snošaja došlo na sugestiju djevojke, a ostavljeni novac ionako je bio tek nagrada za njezin dobro odraden scenski nastup.

U klubu čiji je interijer uređen poput prosječnog poslovnog ureda kakvog bolje pozicionirano menadžera, na čijim vratima stoji kako je to "ured za seksualno zlostavljanje", klijent će za solidnu svotu novca moći "kazniti" tajnicu koja je, eto, loše

Počastiti svog poslovnog partnera u ovakvom klubu iskazivanje je poštovanja prema njemu

odradila svoj posao. Konzumenti seksualnih usluga s manje izraženom dominantnom linijom osobnosti će, s druge strane, moći otići u klub u kojem se nudi kupka u zelenoj želatini, s tim da će im se u tom brćkanju

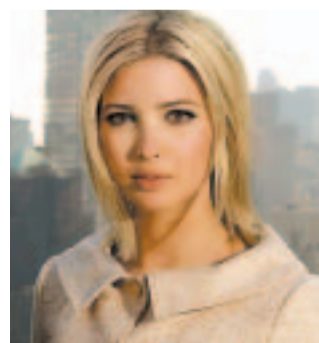
PORTRET

Ivanka Trump

Pametna kći bogatog tate koji lako daje otkaze

Piše Mirela Klanac

Bogata kći i bivši model Ivanka Trump pridružuje se upravnom odboru kompanije "Trump Entertainment Resorts" koja se bavi igrama, a u nazivu nosi prezime njezina poznatog oca Donald. - Bila je izvršna u svemu što je radila i bit će izvrstan član odbora - rekao je novinarima Donald Trump. 25-godišnja Ivanka



OČEVIM STOPAMA Ivanka već ima iskustvo u radu s ocem

već ima određeno iskustvo u radu s ocem: pomagala mu je u reality showu "The Apprentice". Trenutačno je potpredsjednica "Trump Organization", koja kontrolira Trumpove hotele, nekretnine i golf-terene. Diplomirala je na Sveučilištu Pennsylvania, odnosno na Wharton School, jedninoj od najboljih poslovnih škola u zemlji.

Prije nego se pridruži upra-

vnom odboru, Ivanka mora dobiti dozvolu od državne komisije Casino Control, a očekuje se da će joj agencija odobriti privremenu dozvolu ovih dana. Regulatori kasina će trebati provjeriti da nije učinila ništa što bi je moglo diskreditirati od dobivanja dozvole.

Proteklih 20 godina Ivanka Trump bila je u fokusu javnosti, ponajprije zbog roditelja, češkog modela Ivane i Donald Trumpa, a uspjela se nametnuti i zbog svojeg posla, ponajprije modela i poslovne žene, ali i svoje osobnosti. Slavu je stekla 2003. godine kada se pojavila u dokumentarcu "Born Rich" koji se bavio iskustvom djece odrasle u svijetu bogatih roditelja. U travnju 2006. godine, kada se Donald Trump pojavio u večerenjem televizijskoim showu Jeya Lena, rekao je da su Ivanka i njezin dečko Bingo Gubelmann prekinuli, ali i dalje su dobri prijatelji. Takav rasplet događaja mnogi pripisuju utjecaju njezina oca. Lani se pridružila televizijskom programu Donald Trumpa "The Apprentice 5", ali već se ranije pojavila u nekim epizodama. Procjenjivala je rad natjecatelja, ističući njihove greške i pobijajući objašnjenja zašto su izgubili zadatak. Iako u početku nije suosjećala s natjecateljima, kasnije je rekla da potpuno razumije njihov neuspjeh, te da su izloženi iznimnoj količini posla.

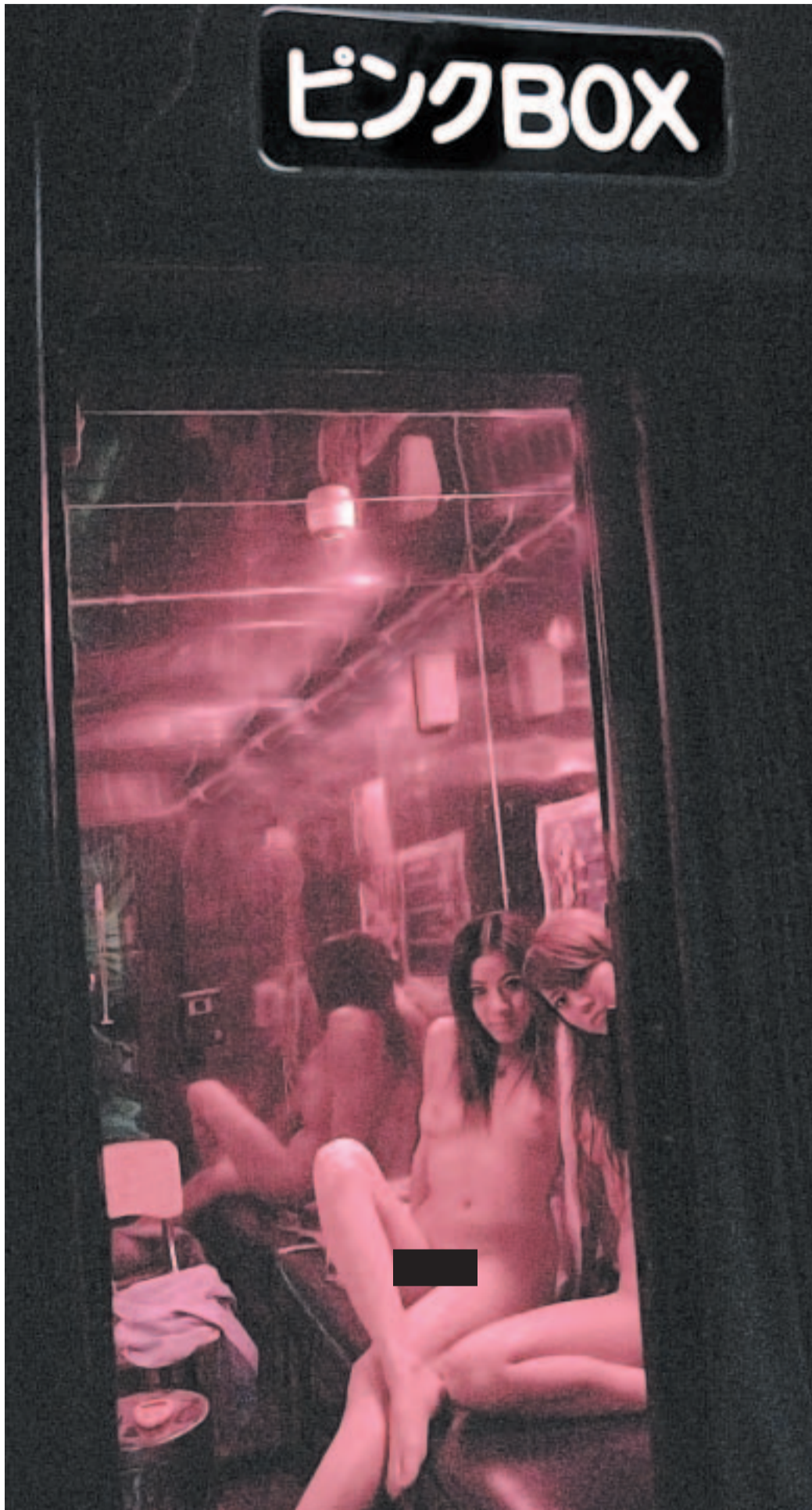


to da time izlaze u susret klijentima koji zacijelo nigdje drugdje ne bi mogli ostvariti seksualne prohtjeve kakvima tu udovoljavaju, cijene su "papreno" visoke. Kako bi pola sata obožavali čizme prsate konobarice odjevene

di...) i glume protagonistica seanse (medicinske sestre, učeničice, učiteljice, kondukterke, stjuardese, tajnice...).

Prostituiranje, koje u Japanu podrazumijeva organiziranu naplatu vaginalne penetracije,

je prikazuju kako se u 5000 ekstravagantnih tokijskih klubova zabavljaju Japanci nakon posla



FUZOKU ZA ŽENE Posluga je sačinjena od zgodnih muškaraca koji klijentice tretiraju poput kraljica



IZBOR ZA SVE UKUSE Protagonistice 'seansi' su stjuardese, učiteljice, medicinske sestre, tajnice...

pridružiti i mladenka odjevena u raskošnu vjenčanicu nakon što ih nježno opere spužvom.

Bogate klijentice

Fuzoku se nudi i ženama, a ne samo muškarcima željnim ekstravagantnih susreta. Postoje tako i barovi, pa čak i restorani, u kojima je ulaz dopušten samo djevojkama, gdje je čitava posluga sačinjena od pomno odabranih muškaraca. Klijentice se tu tretiraju poput kraljica, a one poslugu ponižavaju, pljeskaju po stražnjicama, traže od njih da se skidaju, pa čak i da ih - ukoliko su spremne to dodatno platiti - tjelesno zadovolje. Zanimljivo je da su klijentice ovakvih barova velikim dijelom djelatnice fetišističkih klubova za muškarce - one spadaju među bolje plaćene stanovnice Tokija pa si sa svojim primanjima takvu zabavu mogu priuštiti.

Iznenadujuće za mnoge strance koji tijekom posjeta japanskoj prijestolnici navrate i u Kabukichu, u tom su kvartu lo-

cirani i neki od najpoznatijih tokijskih restorana ili kazališta - u njima su, dakako, više nego dobrodošli gosti, no gotovo svi seksualni klubovi odbit će ugošćavanje nekoga tko nije domicilni stanovnik. Bilo koji čuvar jednog takvog kluba za čas će nabrojati bezbroj razloga zbog čega je tome tako. Stranci ne razumiju pravila ponašanja za klijente fuzokua, kakvih je mnogo, plaše japanske klijente, previše se žale, ne poznaju jezik pa ne mogu jasno komunicirati s ponudateljima usluga ukoliko se one osjećaju nelagodno ili možda boluju od AIDS-a.

Netko tko nije iz Japana moći će ući tek u najelitnije klubove, ukoliko ga poslovni partner kojem je u posjeti odluči počastiti ručkom ili večerom u ugostiteljskom objektu koji se naziva settai. Riječ je o beskrajno skupim restoranima u kojima se sushi poslužuje na golim ženskim tijelima - stvar je prestiža, ali i iskazivanja najdubljeg poštovanja prema poslovnom partneru

da ga se odvede u takav lokal. Jasno je da se osim sushija u takvom objektu za desert smije konzumirati - pladanj. Settai klubovi su toliko popularni među poslovnom elitom da su neki od njih brandirani, pa imaju franšize u svim većim gradovima Japana.

Bestidna dekadencija

Nije nimalo čudno što japanske vlasti toleriraju lukavo namudrivanje zakona i što se ne trude bestidnoj dekadenciji fuzokua stati na kraj - na bizarnim večernjim izlascima godišnje se u zemlji izlazećeg sunca okrene više od dvadeset milijardi dolara, što i te kako puni državnu kasu.

Komercijalno pružanje najbizarnijih seksualnih usluga koje, uz to, kako tvrde lokalni tabloidi, slizanošću s mafijom opstoji uz sam rub legalnosti, kroz posljednjih je desetak godina postala druga najunosnija gospodarska grana u Japanu, odmah iza autoindustrije.

Daj mi ime!

Sutra novi krug glasanja